

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

HANIF KUREISHI

intimitate

ȘI ALTE POVESTIRI

Traducere din engleză de
ELENA CIOCOIU

HUMANITAS
fiction

Redactor: Hortenzia Popescu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cecilia Laslo
DTP: Dragoș Dumitrescu, Carmen Petrescu

Tipărit la Paper Print – Brăila

HANIF KUREISHI

INTIMACY

Copyright © 1998, Hanif Kureishi
All rights reserved.

NIGHTLIGHT & IN A BLUE TIME

Copyright © 1997, Hanif Kureishi
All rights reserved.

STRANGERS WHEN WE MEET

Copyright © 1999, Hanif Kureishi
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2018, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KUREISHI, HANIF

Intimitate și alte povestiri / Hanif Kureishi;

trad. din engleză de Elena Ciocoiu. – București:

Humanitas Fiction, 2018

ISBN 978-606-779-390-1

I. Ciocoiu, Elena (trad.)

821.111

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 021/311 23 30

INTIMIDATE

Este seara cea mai tristă, pentru că plec și nu mă mai întorc. Mâine-dimineață, după ce femeia cu care trăiesc de șase ani se va duce la muncă pe bicicletă și copiii noștri vor fi lăsați în parc să bată mingea, voi pune câteva lucruri într-o valiză, mă voi strecura afară din casă, sperând că nimeni n-o să mă vadă, și voi lua metroul până la Victor. Acolo voi dormi o vreme pe podea în cămăruța de lângă bucătărie. În fiecare dimineață, voi ridica salteaua subțire și o voi pune în debara. Va trebui să îndes plapuma veche într-o ladă. Voi reazeza pernele pe canapea.

Nu mă voi mai întoarce la viața asta. Nu pot. Ar trebui, eventual, să-i las un bilet în care să-i comunic informația asta. „Dragă Susan, nu mă mai întorc...” Poate că ar fi mai bine s-o sun mâine după-amiază. Sau aș putea trece pe-aici în weekend. Detalii pe care nu le-am hotărât. Aproape sigur nu-i voi spune astă-seară sau la noapte ce intenții am. Voi amâna. De ce? Pentru că vorbele sunt acțiuni și ele fac lucrurile să se întâmple. Odată ce ies nu le mai poți pune la loc. Ceva irevocabil va avea loc și eu sunt temător și nesigur. De fapt, tremur și am tremurat toată după-amiaza, toată ziua.

Așadar, asta este ultima noastră seară ca o familie inocentă, completă, ideală; ultima mea noapte cu o femeie pe care o cunosc de zece ani, o femeie despre care știu aproape

tot și pe care nu o mai vreau. Curând vom fi ca doi străini. Nu, niciodată nu vom putea fi așa. Rânind pe cineva comiți un act de intimitate ezitantă. Noi vom fi cunoștințe periculoase cu o istorie. Prima dată când și-a pus mâna pe brațul meu – mai bine aș fi plecat. De ce n-am făcut-o? Irosirea; irosirea timpului și a sentimentului. Ea a zis ceva asemănător despre mine. Dar vorbim serios? Sunt cu mintea în cel puțin trei locuri deodată în legătură cu orice.

Mă așez pe marginea căzii și îmi privesc băieții, în vârstă de cinci și trei ani, câte unul la fiecare capăt. Jucăriile lor, sticle și animale de plastic, plutesc pe apă și ei vorbesc singuri sau unul cu altul, fără să se lupte sau să se plângă, ca o variație. Sunt exuberanți și nestăpâniți, iar lumea se miră ce copii fericiți și afectuoși avem. Azi de dimineață, înainte de a ieși din casă, știind că trebuie să-mi aranjez câteva lucruri în minte, băiatul cel mare, ținând să-l mai sărut o dată înainte de a închide ușa, mi-a spus: „Tati, eu iubesc pe toată lumea.“

Mâine voi face un lucru care-i va răni și le va lăsa cicatrice.

Băiatul cel mic poartă pantaloni militari, cămașă gri, bretele albastre și cască de polițist. În timp ce îndes hainele în coșul de rufe murdare, aud un zgomot afară. Îmi țin respirația.

Deja!

Ea împinge bicicleta pe coridor. Scoate sacoșele cu cumpărături din coș.

De luni de zile și mai ales în ultimele zile, oriunde sunt – muncind, vorbind, așteptând autobuzul – analizez despărțirea asta din toate unghiurile. De mai multe ori am coborât la altă stație sau m-am pomenit într-un loc pe care nu l-am recunoscut. Nu știu întotdeauna unde sunt, ceea ce poate fi o experiență solicitantă, dar nu neplăcută. Dar zilele astea, am senzația că mă uit la lucruri cu capul în jos.

Am încercat să mă conving că să părăsești pe cineva nu este cel mai mare rău pe care i-l poți face. Oricât de sumbru ar fi, nu trebuie să fie o tragedie. Dacă n-ai părăsi nimic sau pe nimeni, n-ar fi loc pentru ceva nou. Firește, trecând mai departe comiți o infidelitate – față de alții, față de trecut, față de vechile noțiuni despre sine. Poate că fiecare zi ar trebui să conțină cel puțin o infidelitate esențială sau o trădare necesară. Ar fi un act de optimism, plin de speranță, o dovadă a încrederii în viitor – o declarație că lucrurile pot fi nu numai diferite, ci și mai bune.

Prin urmare o înlocuiesc pe Susan, îmi înlocuiesc copiii, casa și grădina plină de plante halucinogene și de cireși în floare, pe care-i pot vedea pe fereastra de la baie, pentru un loc la Victor, unde voi da de curent și de praf pe podea.

Acum opt ani Victor și-a părăsit soția. De atunci – chiar exceptând-o pe prostituata chineză care cânta goală la pian și își aducea toate lucrurile când se întâlneau – a avut doar iubiri nesatisfăcătoare. Dacă sună telefonul, începe să intre în panică, întrebându-se ce reproș i se pregătește și din partea cui. Vedeți, Victor le poate da femeilor speranță, dar nu satisfacție.

Nouă cârciumile și restaurantele ni se par mai plăcute. Trebuie să spun că atunci când nu stă în întuneric, cu ochii afundați în orbite și cu pupilele dilatate de nedumerire și de mânie, Victor poate fi de treabă, chiar amuzant. Nu-i pasă dacă eu sunt tăcut sau volubil. E obișnuit cu felul în care trec de la un subiect la altul, urmându-mi ritmul firesc al minții. Dacă-l întreb de ce soția lui încă îl mai urăște, îmi va spune. Asemeni copiilor mei, îmi place o poveste bună, mai ales dacă am mai auzit-o. Vreau toate detaliile și toată atmosfera. Dar el vorbește rar, ca unii englezi. Adesea habar nu am dacă pur și simplu așteaptă să apară un alt cuvânt sau poate că nu va mai vorbi niciodată. Pot doar să primesc cu bucurie asemenea intervale ca pe o ocazie de reverie. Dar

oare îmi voi dori monologuri și pauze, curenți de aer și cârciumi, zi de zi?

Susan e acum în cameră.

— De ce nu închizi niciodată ușa de la baie?

— Ce?

— De ce nu o închizi?

Nu mă pot gândi la nici un motiv.

Dar se grăbește să sărute copiii. Îmi place entuziasmul pe care îl manifestă în privința lor. Când vorbim într-adevăr, vorbim despre ei, despre ceva ce-au spus sau au făcut, de parcă ar fi o pasiune pe care nimeni altcineva n-o poate împărtăși sau înțelege.

Susan nu mă atinge, dar își întinde obrazul la câțiva centimetri de buzele mele, astfel încât trebuie să mă aplec în față pentru a o săruta, umilindu-ne în acest fel pe amândoi. Miroase a parfum și a stradă.

Merge să se schimbe și se întoarce în blugi și în tricou, cu un pahar de vin pentru fiecare din noi.

— Ce faci?

Se uită la mine insistent, ca să mă facă s-o observ. Îmi simt corpul contractându-se.

— Bine, răspund.

Dau din cap și zâmbesc. Vede ceva diferit pe fața mea astăzi? M-am și dat de gol? Poate că par terminat. De obicei, înainte de a mă întâlni cu ea, îmi pregătesc vreo două-trei subiecte posibile, de parcă discuțiile noastre ar fi niște examinări. Vedeți, mă acuză că sunt tăcut cu ea. Dacă ar ști cât mă bălbâi pe dinăuntru! Azi am fost prea febril ca să mai fac repetiții. După-amiaza asta a fost foarte dificilă. Și tăcerea, precum întunericul, poate fi blândă; și ea e un limbaj. Culpurile au motive întemeiate să nu vorbească.

Susan spune cum au dezamăgit-o colegii de serviciu.

— Nu sunt destul de buni, zice.

— Serios?

E greu pentru ea de când a fost preluată editura. Dar, oricum, e o femeie cu sentimente puternice, fie de ură, fie de entuziasm. În general, sunt de antipatie. Ceilalți, inclusiv eu, o înfurie și o frustrează. E tulburător felul în care sunt obligat să-i împărtășesc sentimentele, deși nu-i cunosc pe oamenii aceia. În timp ce vorbește, îmi dau seama de ce las ușa de la baie deschisă. Nu pot sta în aceeași cameră cu ea prea mult fără să simt că trebuie să fac ceva ca să nu mai fie așa de nervoasă. Dar nu știu niciodată ce ar trebui să fac și curând mă simt de parcă m-ar împinge lângă perete și m-ar bate zdravăn.

Apa de la baia băieților se prelinge încet, pentru că jucăriile lor blochează gaura de scurgere. Nu vor să se miște până ce nu se duce apa și apoi stau și își fac mustăți și părării din clăbucii rămași. În cele din urmă îl scot afară pe cel mic. Susan îl ia pe celălalt.

Îi înfășurăm în halate groase. Cu părul umed și picături de apă pe gât, așa oboșiți cum sunt, băieții seamănă cu niște boxeri mititei după un meci. Se ceartă pe pijamale. Cel mic nu vrea să poarte decât un tricou cu Batman. Par să fi devenit conștienți de ei înșiși la o vârstă fragedă. Probabil că moștenesc asta de la noi.

Susan îi dă celui mic o sticlă, pe care el o ridică la gură cu două mâini, ca un trompetist. O privesc cum îi mângâie părul, îi sărută degetele cu gropițe și îl freacă pe burtă. El se hlizește și se zbate. Ce inocență au în ei oamenii când nu se așteaptă să fie răniți. Cine ar putea s-o distrugă fără să-și facă rău sieși? La școală – să tot fi avut opt sau nouă ani – stătea lângă mine un băiețel murdar dintr-o familie săracă. Într-o zi, când ne ridicaserăm în picioare, i-a alunecat piciorul în spatele băncii. Am ridicat-o special, prinzându-i piciorul. Am încă în minte privirea de pe fața lui, în

care se citea durerea inexplicabilă și neașteptată. Poți să alegi să le faci altora bine sau rău.

Ducem copiii jos, unde se întind pe perne, sugându-și suzele, în timp ce se uită la *Vrăjitorul din Oz* cu ochii întredeschiși. Seamănă cu doi ștabi care-și fumează trabucurile într-o zi fierbinte. Îmi cer biscuiți cu ghimbir, de parcă aș fi majordom. Le aduc biscuiți din bucătărie, fără să mă vadă Susan. Băieții își întind degetele lacome, dar nu întorc capul de la televizor. În timpul filmului nu numai că murmură dialogul, dar, în plus, îngână efectele de sunet. După o vreme, adun firimiturile și, gândindu-mă ce să fac cu ele, le arunc într-un colț.

Susan face treabă în bucătărie, ascultând ceva la radio și uitându-se afară, la grădină. Îi place. Propria ei viață de familie, ca și a mea, a fost în general dezagreabilă. Acum se străduiește să cumpere lucruri bune și să pregătească mâncăruri gustoase. Chiar dacă avem ceva gata preparat, nu ne lasă să mâncăm pe o masă plină de ziare, de cărți pentru copii și de scrisori. Așază șervețele, lumânări și deschide o sticlă de vin, insistând să avem o masă ca în familie, chiar dacă asta înseamnă tăceri nervoase sau certuri.

Îi plac licitațiile, unde cumpără tablouri neobișnuite, gravuri și mobilă care are adesea catifea uzată pe alocuri. Avem multe lămpi, perne și perdele, din care unele atârnă în mijlocul camerei, de parcă ar urma să înceapă o piesă; încerc să nu-i las pe băieți să se dea în leagăn pe ele. Există fotolii adânci, televizoare, telefoane, pian, combine și ultimele reviste și cărți în fiecare cameră. Majoritatea oamenilor n-au confort, nu se simt în largul lor.

Acasă nu mă simt acasă. Măine dimineață las totul baltă. Pa!

Stau pe podea lângă băieți, slăbindu-mi catarama de la curea când o găsesc, în sfârșit, în pliurile moi de pe burtă.

Cuprins

Intimitate	5
Licărire	107
Străini când ne întâlnim	117
Spleen	163